

- b) 4% podstawy opodatkowania ustalonej z gruntów określonych pod lit. a), a położonych na obszarze określonym w pkt 1 lit. c),
- 11) pracowników nadleśnictw, zespołów nadleśnictw i równorzędnych z nadleśnictwami jednostek organizacyjnych co do gruntów oddanych im do użytkowania odpłatnie na warunkach określonych przez Ministra Leśnictwa

i Przemysłu Drzewnego — w wysokości 2,5% podstawy opodatkowania”;

- 3) w § 10 wyrazy „grup uprawowych i innych zespołów kooperacyjnych” zastępuje się wyrazami „zespołów indywidualnych rolników”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

259

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 21 października 1974 r.

w sprawie pracowniczych urlopów wypoczynkowych.

Na podstawie art. 173 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pracownikowi zatrudnionemu w niepełnym wymiarze czasu pracy przysługuje urlop wypoczynkowy w wymiarze wynikającym z przepisów art. 154, 155 i 156 § 2 Kodeksu pracy, obejmujący kolejne dni robocze, bez względu na ustalony dla pracownika wymiar i rozkład czasu pracy.

2. Jeżeli jednak rozkład czasu pracy pracownika zatrudnionego w niepełnym wymiarze czasu pracy przewiduje dłuższe lub nierytmiczne przerwy w zatrudnieniu, urlop wypoczynkowy powinien składać się z dni pracy i z dni wolnych od pracy (roboczych) w tej samej proporcji, w jakiej dni te występują w czasie wykonywania pracy.

§ 2. Pracownik, który był poprzednio zatrudniony przy pracy sezonowej, uzyskuje prawo do urlopu wypoczynkowego z upływem roku pracy od podjęcia pracy niesezonowej.

§ 3. 1. Część urlopu wypoczynkowego nie wykorzystana z powodu czasowej niezdolności do pracy wskutek choroby lub z powodu odosobnienia w związku z chorobą zakaźną, jeżeli okres niezdolności lub odosobnienia trwał w czasie urlopu nieprzerwanie co najmniej 3 dni kalendarzowe i nie obejmował więcej niż 7 dni urlopu, ulega przesunięciu na okres następujący bezpośrednio po terminie zakończenia urlopu. Na wniosek pracownika należy udzielić mu nie wykorzystanej części urlopu wypoczynkowego w terminie późniejszym.

2. Jeżeli okres niezdolności lub odosobnienia (ust. 1) obejmował więcej niż 7 dni urlopu, nie wykorzystaną część urlopu wypoczynkowego wynoszącą 7 dni udziela się według zasad określonych w ust. 1, a część pozostałą — zgodnie z określonymi w Kodeksie pracy zasadami ustalania terminu urlopów.

3. Jeżeli pracownik zamierza skorzystać z przesunięcia nie wykorzystanej części urlopu wypoczynkowego na okres następujący bezpośrednio po terminie zakończenia urlopu w przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, obowiązany jest zawiadomić zakład pracy o niezdolności do pracy wskutek choroby lub o odosobnieniu w związku z chorobą zakaźną w terminach i trybie ustalonych w przepisach dotyczących przestrzegania porządku i dyscypliny pracy.

§ 4. 1. Jeżeli pracownik przebywa w czasie urlopu wypoczynkowego w kraju poza miejscem stałego zamieszkania lub zatrudnienia, stosuje się przepisy dotyczące orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby, z tym że o czasowej niezdolności orzeka lekarz — kierownik przychodni, z której korzysta pracownik w czasie urlopu wypoczynkowego, lub lekarz przez niego upoważniony.

2. Jeżeli pracownik przebywa w czasie urlopu wypoczynkowego za granicą, stosuje się przepisy dotyczące uznawania niezdolności do pracy z powodu choroby przebytej przez pracownika w czasie przejściowego pobytu za granicą.

§ 5. 1. Urlop bezpłatny trwający nie dłużej niż 1 miesiąc nie ogranicza uprawnień pracownika do urlopu wypoczynkowego.

2. W razie korzystania przez pracownika z urlopu bezpłatnego dłuższego niż 1 miesiąc, urlop wypoczynkowy ulega skróceniu o 1/12 część za każdy miesiąc urlopu bezpłatnego, nie więcej jednak niż za 12 miesięcy. Za rok kalendarzowy objęty w całości urlopem bezpłatnym urlop wypoczynkowy nie przysługuje.

3. Skróceniu ulega urlop wypoczynkowy za rok kalendarzowy, w którym pracownik podjął pracę po urlopie bezpłatnym, z tym że jeżeli urlop za ten rok został już wykorzystany, skróceniu ulega urlop za następny rok kalendarzowy.

4. Przepisów ust. 1—3 nie stosuje się w przypadkach uregulowanych odmiennie przepisami odrębnymi.

§ 6. 1. W wynagrodzeniu za czas urlopu uwzględnia się składniki wynagrodzenia zaliczane do osobowego funduszu płac z wyłączeniem świadczeń pieniężnych mających charakter diet i innych świadczeń związanych z podróżą służbową, dodatków (dopłat) za rozłąkę oraz świadczeń nieperiodycznych, w szczególności wynagrodzenia z tytułu zastępstwa w postępowaniu sądowym i arbitrażowym, wynagrodzenia za pracowniczy projekt racjonalizatorski, a także wynagrodzenia za dyżury zakładowe i gotowość do pracy pełnione przez pracowników medycznych.

2. W wynagrodzeniu za czas urlopu uwzględnia się ponadto następujące świadczenia pieniężne wypłacane przez zakład pracy, który udziela pracownikowi urlopu wypoczynkowego:

- 1) wynagrodzenie za prace załadunkowe i wyladunkowe wypłacane z bezosobowego funduszu płac,

- 2) honoraria za pracę dziennikarską wypłacane dziennikarzowi przez redakcję, w której pełni stałą funkcję,
- 3) honoraria za usługi związane ze stałą funkcją pracownika przy realizacji programu radiowego lub telewizyjnego w zespole Komitetu do Spraw Radia i Telewizji „Polskie Radio i Telewizja”, ośrodka telewizyjnym lub rozgłośni regionalnej oraz honoraria za usługi dla terytorialnie właściwego ośrodka telewizyjnego i programu ogólnopolskiego,
- 4) wynagrodzenie za występy ponad normę wypłacane pracownikowi artystycznemu przez instytucję artystyczną (teatralną, muzyczną, cyrk),
- 5) wynagrodzenie za występy albo opracowania w ilości i rodzaju przewidzianych w umowie o pracę, wypłacane dyrektorowi — kierownikowi artystycznemu przez instytucję teatralną lub muzyczną,
- 6) wynagrodzenie za realizację lub opracowanie filmów wypłacane na podstawie umowy o dzieło zawartej z pracownikiem przez przedsiębiorstwo kinematografii.

§ 7. Składniki wynagrodzenia określone w stawkach godzinowych albo za inny okres krótszy niż 1 miesiąc oraz zmienne składniki wynagrodzenia wypłacane pracownikom za okresy nie dłuższe niż 1 miesiąc uwzględnia się w wynagrodzeniu za czas urlopu na podstawie przeciętnego wynagrodzenia wypłaconego w okresie 3 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc rozpoczęcia urlopu. Wynagrodzenie z tego okresu zwane jest dalej „podstawą wymiaru”.

§ 8. 1. Jeżeli pracownik przed rozpoczęciem urlopu przepracował okres krótszy niż 3 miesiące, za podstawę wymiaru przyjmuje się wynagrodzenie określone w § 7, wypłacone w okresie faktycznie przepracowanym, z tym że w razie niewypłacenia części wynagrodzenia za ten okres przed rozpoczęciem urlopu — przy późniejszej wypłacie tej części wynagrodzenia należy przeliczyć podstawę wymiaru i wypłacić pracownikowi część wynagrodzenia odpowiednią do liczby dni urlopu.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli pracownik przed rozpoczęciem urlopu przepracował 3 miesiące.

3. Jeżeli przez cały okres 3 miesięcy kalendarzowych poprzedzających urlop lub przez część tego okresu pracownik otrzymywał tylko część wynagrodzenia, w szczególności w razie odbywania ćwiczeń wojskowych lub przebywania za granicą w związku z uzyskaniem stypendium, podstawę wymiaru z tego okresu ustala się w wysokości 100% składników wynagrodzenia określonych w § 7.

4. Jeżeli przez cały okres 3 miesięcy kalendarzowych poprzedzających urlop lub przez okres krótszy, lecz obejmujący pełne miesiące kalendarzowe albo pełny miesiąc kalendarzowy, pracownikowi nie przysługiwało wynagrodzenie, przy ustalaniu podstawy wymiaru okres 3 miesięcy przesuwana się o liczbę tych miesięcy kalendarzowych.

§ 9. 1. Jeżeli zasady wynagradzania lub wysokość składników wynagrodzenia, określonych w § 7, z okresu stanowiącego podstawę wymiaru uległy zmianie przed rozpoczęciem przez pracownika urlopu wypoczynkowego lub w miesiącu wykorzystywania urlopu, podstawę wymiaru przelicza się zgodnie z tymi zmianami.

2. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania, jeżeli w przepisach o wynagradzaniu wprowadzających regulację płac ustalono uproszczoną metodę obliczania wynagrodzenia za

czas urlopu, w szczególności przez zastosowanie współczynnika przeliczeniowego.

§ 10. 1. Wynagrodzenie za jeden dzień urlopu według składników wynagrodzenia określonych w § 7 ustala się dzieląc podstawę wymiaru przez liczbę kalendarzowych dni roboczych, za które pracownikowi przysługiwało wynagrodzenie w okresie, z którego została ustalona podstawa wymiaru.

2. Do dni roboczych, o których mowa w ust. 1:

- 1) wlicza się przepracowane niedziele i święta, jeżeli pracownik w zamian za tę pracę otrzymał inne dni wolne od pracy,
- 2) nie wlicza się dni, za które pracownik otrzymał zasiłek z ubezpieczenia społecznego.

§ 11. 1. W zakładach pracy, w których pracownikom przysługują dodatkowe dni wolne od pracy poza niedzielami i świętami, do dni roboczych, o których mowa w § 10, wlicza się te dodatkowe dni wolne od pracy.

2. Pracownikom zatrudnionym w niepełnym wymiarze czasu pracy tylko w niektórych dniach tygodnia lub miesiąca do liczby dni, o których mowa w § 10, wlicza się dni nie przepracowane w związku z obowiązującym pracownika rozkładem czasu pracy.

§ 12. Wynagrodzenie za czas urlopu według składników wynagrodzenia określonych w § 7 ustala się mnożąc wynagrodzenie za jeden dzień urlopu przez liczbę dni urlopu.

§ 13. Składniki wynagrodzenia określone w stawkach miesięcznych w stałej wysokości przysługują za czas urlopu w wysokości należnej w miesiącu wykorzystywania urlopu.

§ 14. Składniki wynagrodzenia wypłacane periodycznie za okresy dłuższe niż jeden miesiąc wypłaca się w przyjętych terminach wypłaty tych składników, przy czym okres urlopu traktowany jest na równi z okresem wykonywania pracy.

§ 15. 1. Świadczenia pieniężne określone w § 6 ust. 2 pkt 1—5 uwzględnia się w wynagrodzeniu za czas urlopu na podstawie przeciętnej tych świadczeń wypłaconych w okresie dwunastu miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc rozpoczęcia urlopu. Wynagrodzenie za jeden dzień urlopu ustala się przez podzielenie świadczeń pieniężnych z 12 miesięcy przez liczbę kalendarzowych dni roboczych przypadających na okres tych 12 miesięcy, za które pracownikowi przysługiwało wynagrodzenie.

2. Jeżeli w okresie 12 miesięcy pracownikowi za pełny miesiąc kalendarzowy lub pełne miesiące kalendarzowe nie przysługiwało wynagrodzenie — świadczenia pieniężne określone w § 6 ust. 2 pkt 1—5 uwzględnia się w wynagrodzeniu za czas urlopu na podstawie przeciętnej tych świadczeń z okresu, za który pracownik otrzymał wynagrodzenie.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, przepisy § 8 ust. 1 i 2 oraz § 10—12 stosuje się odpowiednio, z tym że ilekroć w przepisach tych jest mowa o 3 miesiącach, należy przyjmować okres 12 miesięcy.

4. Zasady uwzględniania w wynagrodzeniu za czas urlopu wynagrodzenia, o którym mowa w § 6 ust. 2 pkt 6, oraz maksymalną wysokość, w jakiej wynagrodzenie to przysuguje za czas urlopu wypoczynkowego, określają odrębne przepisy.

§ 16. 1. Deputaty i inne świadczenia w naturze, wydawane za okresy nie krótsze niż 1 miesiąc, wydaje się pracownikowi wykorzystującemu urlop w przyjętych terminach ich wydawania, przy czym okres urlopu traktowany jest na równi z okresem wykonywania pracy.

2. Za czas urlopu wypoczynkowego nie przysługują świadczenia w naturze, wydawane nieodpłatnie lub częściowo odpłatnie za okresy krótsze niż 1 miesiąc, w szczególności wyżywienie i środki żywności.

3. Jeżeli w zamian za deputaty i inne świadczenia w naturze pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny, ekwiwalent ten wypłaca się za czas urlopu wypoczynkowego w przyjętych terminach wypłaty, przy czym okres urlopu traktowany jest na równi z okresem wykonywania pracy.

§ 17. Wynagrodzenie za czas urlopu wykorzystywanego po powrocie do kraju przez pracownika, który był skierowany do pracy za granicą, określają odrębne przepisy.

§ 18. 1. Wynagrodzenie za czas urlopu wypłaca się w terminach wypłaty poszczególnych składników wynagrodzenia przyjętych w zakładzie pracy.

2. Na wniosek pracownika otrzymującego wynagrodzenie z dołu zakład pracy wypłaca mu przed rozpoczęciem urlopu wynagrodzenie należne za czas urlopu, z wyjątkiem wynagrodzenia wypłacanego za okresy dłuższe niż 1 miesiąc (§ 14).

3. Jeżeli najbliższa wypłata wypłacanego z góry wynagrodzenia miesięcznego określonego w stawkach miesięcznych w stałej wysokości przypada w okresie wykorzystywania urlopu wypoczynkowego, zakład pracy na wniosek pracownika wypłaca mu to wynagrodzenie przed rozpoczęciem urlopu wypoczynkowego.

§ 19. 1. Ekwiwalent pieniężny za urlop oblicza się tak jak wynagrodzenie za czas urlopu z następującymi zmianami:

- 1) ekwiwalent za jeden dzień urlopu według składników wynagrodzenia określonych w stawkach miesięcznych w stałej wysokości oblicza się dzieląc to wynagrodzenie przez 25,5; ekwiwalent za urlop ustala się mnożąc wynagrodzenie za 1 dzień przez liczbę dni urlopu, za który wypłaca się ekwiwalent,
- 2) składniki wynagrodzenia wypłacane za okresy dłuższe niż 1 miesiąc (§ 14) uwzględnia się w ekwiwalencie pieniężnym na podstawie przeciętnego wynagrodzenia wypłaconego w okresie 12 miesięcy bezpośrednio poprzedzających miesiąc, w którym pracownik nabył prawo do ekwiwalentu; przepisy § 8 ust. 1 i 2, § 9—12 oraz § 15 ust. 2 stosuje się odpowiednio, z tym że ilekroć w przepisach tych jest mowa o 3 miesiącach, należy przyjmować okres 12 miesięcy,

3) w zamian za deputaty i inne świadczenia w naturze, o których mowa w § 16 ust. 1, wypłaca się ekwiwalent pieniężny.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się zarówno przy ustalaniu ekwiwalentu za urlop za rok bieżący jak i za urlop należny za lata ubiegłe.

§ 20. W razie gdy system wynagradzania to uzasadnia, właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz po porozumieniu z zarządem głównym odpowiedniego związku zawodowego może ustalić, że:

- 1) w wynagrodzeniu za czas urlopu uwzględnia się niektóre świadczenia pieniężne nie wymienione w § 6 ust. 2, zaliczane do innych funduszy niż osobowy fundusz plac,
- 2) do niektórych dni wolnych od pracy nie stosuje się przepisu § 11 ust. 1,
- 3) niektóre zmienne składniki wynagrodzenia, przyznawane za okresy dłuższe niż 1 miesiąc, za spełnienie ściśle określonych zadań ustalonych indywidualnie dla pracownika, wypłaca się za czas urlopu na podstawie średniego wynagrodzenia z okresu 12 miesięcy poprzedzających miesiąc rozpoczęcia urlopu,
- 4) niektóre świadczenia w naturze przysługujące nieodpłatnie lub częściowo odpłatnie, wydawane za okres krótszy niż 1 miesiąc, w szczególności wyżywienie i środki żywności, przysługują za czas urlopu wypoczynkowego i na wniosek pracownika wypłaca się mu w zamian ekwiwalent pieniężny według kosztów własnych zakładu pracy,
- 5) niektórych składników wynagrodzenia oraz deputatów i innych świadczeń w naturze lub w ekwiwalencie pieniężnym nie uwzględnia się w wynagrodzeniu za czas urlopu,
- 6) w ekwiwalencie pieniężnym za urlop nie uwzględnia się przysługujących za czas urlopu niektórych składników wynagrodzenia oraz wartości niektórych deputatów i innych świadczeń w naturze lub w ekwiwalencie pieniężnym.

§ 21. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 maja 1969 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o pracowniczych urloпах wypoczynkowych (Dz. U. z 1969 r. Nr 14, poz. 100 i z 1971 r. Nr 16, poz. 157),
- 2) rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 21 czerwca 1969 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego (Dz. U. Nr 22, poz. 158).

§ 22. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: *W. Kawalec*

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 21 października 1974 r.

w sprawie zatrudniania osób, które nie ukończyły 15 lat, oraz zwalniania młodocianych od odbywania przygotowania zawodowego i od obowiązku kształcenia się.

Na podstawie art. 191 § 5 pkt 2 i 3 oraz art. 200 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141) po porozumieniu z Ministrem Oświaty i Wychowania oraz z Cen-

tralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje: